

Penge, der endog før Falliten vare sendte til en Fallent, skulde anvendes i det Niemed, hvori de vare sendte. Noget lignende var foreslaaet i det oprindelige Materiale til Forslaget, men der gik det kun ud paa, at Penge, som indløb efter Falliten, skulde anvendes paa denne Maade; en saadan Bestemmelse er ikke optagen i Lovforslaget, og det er vist ogsaa ligegyldigt, enten den staaer der eller ikke, men at derimod Penge, som man finder i et Bo, skulde anvendes til Fordeel for en enkelt Creditor, fordi han havde sendt Pengene noget isorveien til et vist Brug, kan vist aldrig lade sig forsvare. — En æret Rigsdagsmand har med Hensyn til § 11 fundet det tvivlsomt, hvorvidt der behøvedes Samtykke af Creditorerne eller blot deres Erklæring for, at man kunde indgaae enten paa Salg af Boets Gjenstande underhaanden, eller paa Forlig. Jeg antager, at det vil være rigtigt at gaae ud fra, at Creditorerne skulle samtykke i en saadan Afvigelse fra det Sædvanlige, men her frembyder sig dog atter den Betragtning, at det, naar mange Creditorer vare enige i en saadan Fremgangsmaade, vilde være urigtigt, om en Enkelt skulde kunne forhindre den. Der er i det Hele nogen Fare ved at lægge en altsfor stor Betydning i, hvad de mødende Creditorer erklære sig for, idet det i det Mindste her i Kjøbenhavn viser sig som en almindelig Erfaring, at der sjelden møder Nogen isølge en saadan Indkaldelse, eller der møder ialtsald kun en ganske enkelt Creditor, som oftest fordi man ønsker en Erklæring i en bestemt Retning og vil have Noget at holde sig til. Der er i Almindelighed den Tillid til Commissairerne og Skifteretten tilstede, at de ville handle efter bedste Skjønnende, og at det derfor ikke er til nogen væsentlig Nytte, om man møder eller ikke, og det har derfor sine Banskeltigheder at tillægge Creditorernes Erklæringer anden Betydning end den, at være et vigtigt Datum for Skifteretten til at tage en Bestemmelse, som den troer at kunne forsvare.

Mod Bestemmelsen i § 12 er der af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) reist den Indvending, at der idetmindste burde gives Haandskriftscredi-

torerne en Tid, inden hvilken denne Lovs Bestemmelse skulde træde i Kraft med Hensyn til, at de stilles lige med tidligere ringere Creditorer. Jeg troer, det er urigtigt at betragte det Forslag, som indeholdes i § 12, som en Forringelse af Haandskriftscreditorernes Ret; der forringes Intet deri, de beholde den samme Ret, de have. Der er jo Boer, hvor der slet ikke er Andre end Haandskriftscreditorer, ligesom der omvendt kan være Boer, hvor der ikke er Andre end Regningscreditorer, og i begge disse Tilfælde vil Bestemmelsen altsaa være ligegyldig; men det staaer jo ialtsald ikke i nogen Haandskriftscreditors Magt at forhindre sin Debitor i at give Haandskrift til saamange andre Creditorer, som han vil. Det er vel muligt, at det, naar en Mand forudsæer sin Fallit, kan være noget betænkeligt for ham at give Den Haandskrift, som ikke har det, men at han paa en eller anden Maade endog skriftlig erkjender Rigtigheden af Fordringen, synes ikke at være Andet, end hvad der kan forlanges af enhver honnet Mand, selv om han mange Gange under saadanne Omstændigheder udsætter sig for, at denne hans Fremgangsmaade ansees for mislig. Det forekommer mig derfor, at der ikke er mindste Grund til ikke at lade denne Bestemmelse strax træde i Kraft. Med Hensyn til den i § 13 ommeldte Liquidationsret er der af Rigsdagsmanden for Helsingør gjort en Bemærkning, som jeg ikke saa ganske har opfattet, men jeg troer nok, at denne Bemærkning, hvorpaa den nu end maatte have gaaet ud, kunde give Anledning til en Overveielse af, om det ikke vilde være rigtigt, at denne Liquidationsret ogsaa skulde tilkomme Creditorer, der vel have erhvervet Fordringer efter Fallitens Udbrud, men som dog allerede forinden Falliten stode i et saadant Forhold til Fordringen, at de paa Grund deraf have maattet f. Ex. indløse en Bærel, som her har været Tale om, hvorved de ere blevne Creditorer i Boet, endog først efterat det var overgivet til Behandling.

Dette troer jeg er det Væsentligste med Hensyn til Lovens Indhold. Den ærede Rigsdagsmand for Helsingør (Thune) har endvidere omtalt, at der burde gjøres Forskiel mellem lettsindige og rettsindige Fallenter, men jeg troer,